

Juli 2014. Ferie med refleksioner

Mandag

Regn i Bedoin. Det lignede *Memphis Station* da vi ankom.

Snart efter brød den karakteristiske lyd fra Skovskadens unger igennem. Cikaderne kommer nok til et vente lidt tid endnu.

Skolen er langt væk. Et par studerende, der har udskudt eller dumpede i deres bachelorprojekt har fået lidt vejledning her først i ferien — men ellers langt væk.

Et nyt kompendium blive der også mens kroppen skal arbejde og hjernen

arbejdet på. Det må nu hvile et par uger, slappe af. Slappe af — tømmes, så der bliver plads til det nye, der uværgeligt kommer i løbet af en måned. Da regne stilnede af var landskabet blevet "tigret" — ret interessant, hvorledes naturens former gentages.

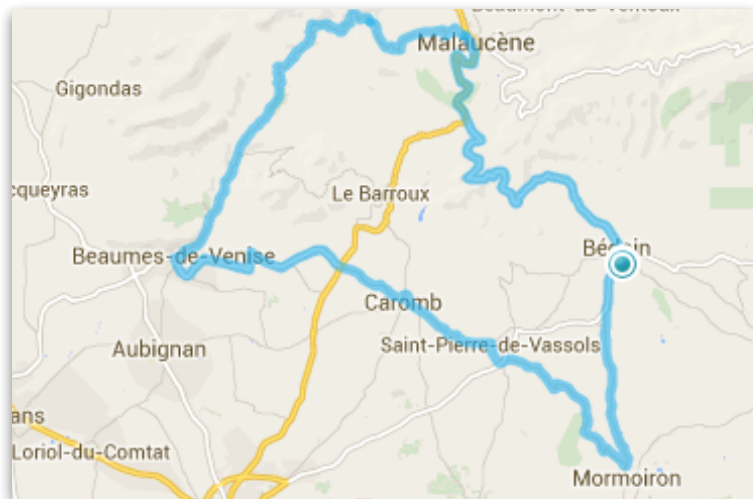
Tirsdag. Op på cyklen hen over mormorbakken (bakken ved Mormoiron) Glemte at tænke over de

skarpe sving på vej ned, for da var jeg

optaget af, hvad det egentlig er jeg leder efter. Hvad er kernen i *Livsglædens Pædagogik*? En jagt efter sandhed?, i så fald en ubeskrivelig sandhed, en helhed — religiøsiteten B?

Og så er der små sorte sommerfugle med hvide prikker. Det blev en optur — tre "col" på 392, 472 og 430m Senere lidt op af Ventoux. Var blevet så vant til skovskaderne at jeg først for sent så, at det var en hærfugl, der fløj lige forbi min næse. Vendte om ved 1077 m. Der skal jo også være lidt bjerg til de næste dage.

Onsdag

Blæsevejr og modvind.

Mormorbakke, Baumes-de-Venise og så hen til Vacqueyras, forbi Gigonda, Sablet Séguret til Vaison-le-Romaine og hjem over Malaucene.

En enkelt biæder sad på en luftledning.

At opleve rummet — bjerge, de lave skyer, perspektivet der skifter.

Torsdag

Den sædvanlige tur. Vinden i Vest-nord-vest. Ramte Mormorbakken med 32,4 i snit og så ind i modvinden. Hen over og snittet røg ned på 24. Var igen oppe på 27.5 i Beaumes-de-Venise. Opad mod Suzette i modvind. 23,4 på toppen og nede på 22,6 ved Col de la Chaine. Nedad mod Malaucene op over Madelaine og hjem på 23.5. Ikke så dårligt, når man tager i betragtning at omkring de 600 af de 690 højdemeter var i 4 - 8 sekundmeter modvind.

Men - bukserne skulle nok være lagt til vask lidt tidligere. For første gang har jeg måtte erkende slitage og rød numse.

Fredag

Vejret ser ud til at skifte. Det blæste kraftigt i nat, men er næsten stille nu. Sidder med øm bagdel og må se på at andre cykler. 🥲

Hvorfor gør det ondt ikke at kunne cykle? Muligvis fordi det er en yderst

nærværende måde at være indlejret i naturen med sit åndedræt og sit stofskifte og i universet med sine sanser. Det er en måde at mærke verden.

Sansningen er et perspektiv på verden eller i verden. Bjergene, de mørke og på undersiden flade skyer, træerne, den bugtede horisontlinje, lyset og skyggerne danner, sammen med vinden, lydene og duftene, den evig foranderlige ramme for sansningen. Biæderen på ledningen er et

Biæder - Modelfoto ;o)

kort øjeblik en mørk genkendelig, men uerkendt, silhuet, til den, på svalevis, tager flugten og i et splitsekund afslører sin gyldne ryg. Sansningen bliver genkendelse – erkendelse!

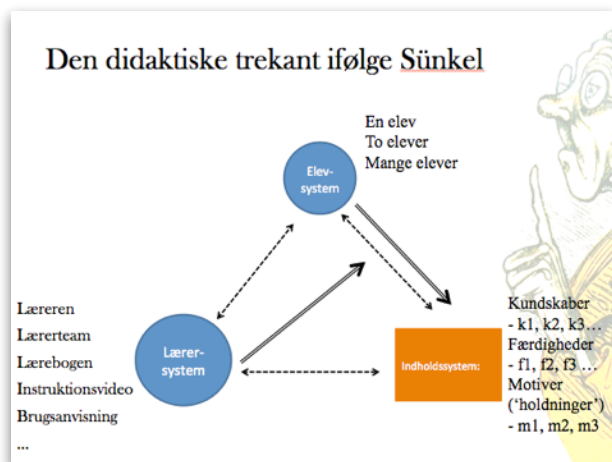
Når Kold omtaler sit pædagogiske projekt, siger han: *Opleve, oplive, oplyse*. Spørgsmålet må blive, hvorledes man gør oplevelsen livsnær – flytter den fra at være det umiddelbart følte, til at være forståelse for det uerkendte almenes tilstedeværelse (oplevelsen eller livsnærværet) og hen imod det oplyste forhold, eller i det mindste det delvist oplyste forhold, hvor man bevidst arbejder med at se, forstå og erkende sammenhænge.

Er det også overgangen fra oplevelse til oplivelse Løgstrup har fat i, når han indleder med at sige: "For at en forkyndelse ikke skal være os uvedkommende, må den svare til noget i vores hverdag."? Svare til noget i vores hverdag – genkendelig i vores liv.

Livsglædens pædagogik viser hen til livet – og dermed til glæden. Det er ikke omvendt. Denne henvisning sker gennem faglighed. Fagligheden opstår og virker i optagetheden af verden. Uden faglighed kan vi ikke beskrive verden, ikke erkende den.

To pædagogiske strømninger virker imod dette forhold, en der fokuserer på det intra- og en på det interpersonelle.

I sin ph.d. gør Stefan Graf meget ud af en omtolkning af den didaktiske trekant.

Slide fra *Læremidler og almindidaktik*.
Stefan T Graf 10. april 2013

Han påpeger, med udgangspunkt i Wolfgang Sünkel, at lærerens opmærksomhed ikke så meget er på sagen (indholdet), men på forholdet mellem eleven og sagen, altså på læringen.

Ud fra et konstruktivistisk læringssyn er dette naturligvis meget forståeligt, men erkendelsesmæssigt gør det verden fjern ved at overse "Det fælles tredje". Det fælles forsvinder, i Sünkels tænkning helt, da der også tænkes systemteoretisk. Verden bliver fjern - den fjernes!

Kan et *Jeg* møde et *Du*, hvis det ikke sker et sted og i en stemthed?

Stemtheden har med gyldighed og æstetik at gøre. Som stedet er bundet til

sansningen af universet, så er stemtheden den åbenhed, der er over for universet. I konstruktivismen er læringen og ikke verden i centrum!

Den anden pædagogiske strømning er den, der fokuserer på lærer-elev forholdet.

Dette er selvfølgelig væsentligt, for uden en gensidig respekt intet samarbejde, men lærer-elev forholdet er, lige så lidt som læringen i sig selv, skolens hensigt.

Også her er problemet, at den verden som skolen skal kaste lys over, skubbes til side for at bringe noget andet i centrum. Her er det Jeg-Du forholdet, der er kommet i centrum, men har kun sig selv at vise hen til. Forholdet er bundet til forholdet og ikke til et sted. Det er stemthed, eller måske rettere stemning, uden sted.

Endnu en gang er verden, som det fælles tredje, forsvundet fra fokus.

En ankerplads, en red, for subjektet er påkrævet, ellers må vi forudse en patient- og almuegørelse af de subjekter, der ikke har en binding af sin frihed i en ordnet verden.

Spørgsmålet er nu, om — og i givet fald, hvorledes — man kan beskrive en ordnet verden — "når gammel visdom falmer, som løv og slettes ud"?

Søndag

Efter en cykelfri fredag og lørdag, hvor vi i stedet fik guset Roussillon og Uzes er vejret ved at slå om. Det er blevet varmt, men der er stadig lidt blæst ind i mellem.

Vi tog en kort tur i formiddags. Mormoiron, Villes-sur-Auzon, Flassan og hjem. Ingen problemer med bagdelen, til gengæld virker luften tung, som om der er noget i den, der nedsætter min iltoptagelse.

Heldigvis kan man da bare lægge sig med hovedet i skyggen og næsen i vejret.

Kan man, ud fra en metodisk betragtning, lave fænomenologiske analyser af nederlagets- og smertens pædagogik, for på den måde at afsløre livsglædens?

Hvad er egentlig forskellen på livsglæden og den formaldannende succesoplevelse?

Selvfølgelig kan livsglædens erfaringer bruges, men de er vel ikke bevidst instrumentalistiske?

Det bliver en leg med ord. Livsglæden er forbundet med livsmodet. Livsmodet er imidlertid ikke som modet hos Aristoteles spændt ude mellem vovemod og fejhed. Begreberne livsvovemod og livsfejhed giver ingen mening. Livsmodet kan ikke gradbøjes, det er der eller det mangler. (Passer det?)

Livsglæden og livsmodet har sine modsætninger i ligegyldighed, apati, tomhed og angst.

Hvis vi skal prøve at indkredse modsætningen til livsmod, så vil vi sikkert ende i en etisk problemstilling.

En etisk problemstilling! Kant lader etikken udspringe af fornuften (sådan da). For Grundtvig, der forlader den rene rationalisme og tager følelserne med i helhedssynet på verden, er vi spændt ud mellem sandhed og løgn, lys og mørke, liv og død. Sandheden, lyset og livet har en forrang - men perspektiveres af, at de har åbenlyse modsætninger. Følelser og fornuft er derimod ikke modsætninger, men komplementære størrelser.

Eftermiddag: Igen den sædvanlige tur. Vejret var skiftet i forhold til sidst, det var pludselig lunt og vinden var aftaget. I forhold til torsdag var gennemsnitshastig-

hederne: 31,5, 25,8, 28,7, 24,9, 24,5 og denne gang hjemme på 25,3 – gennemblødt da jeg kom ud i 4 km med regn. Regn - sådan som det nu engang regner i bjergene, hvor hver dråbe indeholder op imod en liter vand - og ingen mangel på dråber. På vej op imod Suzettes stod en fire cm stor eghjort som en helikopter en meter over rabatten.

Vi så første halvleg af fodboldfinalen og nød den første lune aften.

Mandag.

Bastilledag, gang i gaden og et trist brev fra en — desværre nu tidligere — kollega.

Hvad er poesi? Litterært er det vel at overskride sprogets grænser, men alment må poesi være at overskride det vante, at skabe, at gøre verden ny gennem nye perspektiver. Derfor er enhver undervisning, der formidler en dobbelt åbning, i sig selv en poetisk virksomhed.

Noget er den største sproglige poesi er *Johannesprologen*. Stor fordi den beskæftiger sig med livets mysterium. Stor fordi den sandsynligvis er skrevet på

græsk, men med overholdelse af reglerne for hebraisk poesi. Stor fordi den flyder godt — også i oversættelse.

Og så kommer Asger Jorn med sin påstand — sit mesterværk: "I begyndelsen var billedet". Billedet er der før sproget! Verden er før beskrivelsen af verden — Fik du den Descartes? Symbolerne mere oprindelige end det, de symbolerer.

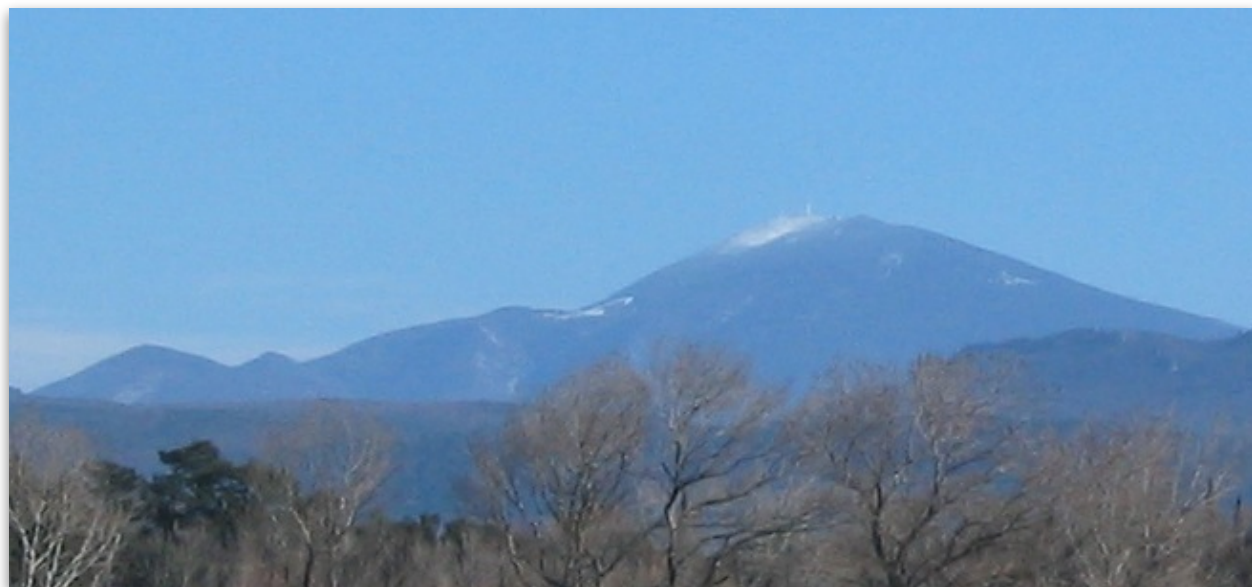
Sprogfolket vil indvende, at billedet intet udtrykker før der er sprog til at udtrykke det.

Min egen erfaring siger mig, at jeg har et ekstrovert sprog, som jeg udtrykker mig i, det være sig mundtlig eller skriftligt. Mine tanker er langt hen ad vejen udtryk for indre tale, men tanker ligger jo i flere lag. Det øverste er sprogligt, men er dybere lag sprog eller billeder? De er vist billeder. Det er lige som med den pludselige indsigt, aha-oplevelsen, den opstår, men kan oftest ikke udtrykkes verbalt, før efter noget tid. Indsigten er førsproglig.

Er her også en forbindelse til Kolds indsigt: Først op-leve, dernæst op-live og først til sidst op-lyse? Fra det umiddelbart oplevede, til det sproglig erkendte, der kan formidles.

Tirsdag

Så blev man officielt medlem af *Club des Cinglés du Mont-Ventoux* — Tosserne på Ventoux. Allerede sidste år kvalificerede jeg mig ved at cykle de tre opkørsler fra Bedoin, Malaucene og Sault — og ned igen på samme dag, men jeg var ikke registreret i forvejen. Det var jeg i år og skal nu bare have indsendt min dokumentation.

Ventoux er ikke en spøg. I klart vejr knejser det over hele egnen — ufattelig stort og frygtindgydende fristende. Jeg skulle i dag cykle op for 7., 8. og 9. gang og er efterhånden særdeles bekendt med opkørslen fra Bedoin. Man starter altid med respekt, men i år med en dobbelt følelse. Du har jo gjort det før, der burde altså ikke komme overraskelser og så samtidig med en viden om at jeg sidste år havde 2000 km mere i benene og kørt meget sammen med Palle, der udfordrer mig på enhver bakke. I år har jeg kun kørt en enkelt af den slags bakkespurter. Sidste år var jeg mindst en gang om ugen kommet træt hjem fra en cykeltur – træt af tempoet og udfordringerne. Påskens småbjerge ved Uzes var min eneste specialtræning, og selvom jeg da blev i stand til at tage en 3 km lang 5% stigning med 20 km/t, så er det måneder siden og ikke sammenlignelig med 20 km med gennemsnitlig 9%.

Jeg startede kl 7 fra Bedoin. Vejret var perfekt. Efter en ugen med blæst var det vindstille og klart. De nederste 5 km er en smuk og overkommelig stigning, hvor vejen snor sig gennem vinmarker og småbyer. Ved St. Esteve går det løs. Et hårnålesving og, hvis man ikke er forberedt, et frygtindgydende syn. Ind i skoven, stigningen ændrer sig markant og man kan se lige op til vejrstationen på toppen.

Temperaturen var meget behagelig, 10 til 12 grader på det lange stykke op gennem skoven. Tre andre havde fået samme idet som jeg og var startet tidligt. På et tidspunkt fulgte jeg med en anden dansker, der bar Club des Cinglés du Mont-Ventoux's mærke på sin sadeltaske. Han skulle bare en enkelt tur op, så han satte snart farten op.

Ikke for hurtigt — der er meget langt hjem og rigtig mange meter man skal løfte sig. De fire fem små hurtige sving mellem de store klipper — så er vi vel en tredjedel inde i skoven. Mange cykkelrytternavne står skrevet på vejen - Andy, Chris og Fuglsang ved jeg vist hvem er, men resten ... tja. Og så selvfølgelig "Japp 50". Mon man kan finde ud af hvem Japp er? Et skarpt højresving. Tager man det helt inde, så er stigningen nok omkring 30%, men to til tre hurtige tråd og man er igennem og der er kun få kilometer til man er ude af skoven. Pludselig åbnes udsynet. Skoven er væk, den enorme parkeringsplads ved *Le Chalet Reynard*, her hvor vejene fra Bedoin og Sault mødes, ligger foran en. De sidste seks km foregår i Ventoux karakteristiske månelandskab, seks km og vist omkring 500 meters stigning. Opad imod tårnet, der ser ud til at ligge lige der henne. Himlen er blå, månen hænger stor og hvid og under en ligger *Vaucluse* og *Rhondalen* i en blålig dis.

Et øjeblik overvejer man, om et tempel til skønheden skal se sådan ud — men erkender så, at det *ser* sådan ud — der er der man er. Pilgrimmen har nået sit mål, har rensat sit selv, er trådt ud af tiden og blevet et med den tidløse evighed. Et par tilsyneladende lige så lykkelige fugle, eller også skændtes de, fløj omkring hinanden som svaler, mens de kvadrede højt. Og så er tårnet lige over en, tilbage

til virkeligheden. Et sidste sving, et par stærke tråd og man er oppe. Klokken er 9:20 — uha, det er vist det langsomste jeg endnu er cyklet op på, men er ved godt mod. Jeg stiller mig over til stenen *Sommet alt. 1911m* og får en til at tage et billede - det hører sig jo til. 1911m — nogle gange er Ventoux kun 1909 m og sidste år i påsken stod der 1912m — men da lå der også en del sne. Nedad. Jeg har altid været nervøs for nedkørslerne. Det er stejlt, der kommer biler bagfra og mange af de unge kører med en voldsom fart — 80 km/t er vist helt normalt. Fra sidste år vidste jeg, at jeg ville sidde med hjertet oppe i halsen og bremse krampagtigt hele vejen ned og at cyklen ikke ville få lov til at rulle hurtigere end 35-40 km/t. Men det var helt anderledes. Jeg turde stadig ikke

lade cyklen rulle selv, men nød faktisk nedturen til Malaucene og jeg følte at have helt styr på cyklen selvom den rullede over 50 km/t.

Jeg vidste, at den anden opkørsel er den værste. Solen står nu højt, der er ikke så tæt skov, man er træt og tørstig. Der blev drukket vand, og de to dunke blev fyldt med vand tilsat de vigtigste mineraler. Men før opkørslen kunne starte måtte jeg dokumentere, at jeg havde været i Malaucene den dag. I supermarkedet kunne de ikke stemple mit kort, men hos en af de lokale cykelhandlere, behøvede jeg end ikke at gå ind, da jeg fandt kortet frem, blev det taget, stemplet og afleveret med et stort smil. En kvindelig cyklist spurgte, på fransk, hvad det var jeg skulle have stemplet. Hendes accent røbede, at hun ikke var fransk, og jeg skulle lige til at svare på engelsk, da mit blik faldt på hendes gule cykel — *Rynkeby*! Vi skiftede til dansk og jeg blev ønsket fortsat god tur.

Opad igen. Denne tur er ikke helt så stejl som den fra Bedoin og den er meget smukkere fordi skoven ikke er så tæt, men den er lumsk. Solen bager ned over bjerget og temperaturerne er hen på formiddagen steget til 28 - til 30 grader.

Sidste år havde jeg ikke fået fyldt begge mine flasker helt inden opturen og det havde været en meget anstrengende tur. I år var der vand nok i dunkene.

Nedturen havde vist tæt trafik af cyklister på vej op, så jeg regnede med at der nu ville være nogen at følges med hele vejen — altid nogen man var op vej op til, også selvom man selv blev overhalet. De fleste var åbenbart kommet op, men

jeg overhalede trods alt 12 og blev selv overhalet af 13. Det nederste stykke gik rigtig godt. Man kan ikke lade være med at se på og tælle kilometerstenene, der foruden afstanden til toppen angiver højden over havet. 21 - 20 - 19, kom lynhurtigt. Men så gik det i stå. Hvor blev 18 af? Endelig kun den ses - og så stod der 16 på den. Jeg havde ikke kørt en, men tre kilometer. Humøret steg. Fem kilometer før toppen kom det første faresignal. Højre lårmuskel, helt fremme ved knæet, på indersiden. En lille trækning. Jeg skynder mig at drikke noget mere, men det hjælper ikke og flere andre steder kan jeg mærke de første tegn på kramper. Det rigtige ville nu være at finde et skyggefuldt sted, stige af, strække musklerne og spise lidt. Men det er så som så med skygge nu og inden det rigtig går op for mig, at jeg er ved at være i problemer, så er jeg ude, hvor bjerget er skallet. Fortsætte endnu tre km op til toppen eller vende om og køre tre kilometer ned til en restaurant, hvor jeg kunne hvile lidt? Det sidste ville være det sikreste, men jeg turde ikke. Kunne jeg komme sikkert ud af pedalerne? At klikke ud er en kompliceret bevægelse for et ben, der ikke har flere kræfter og en krop, der ikke har noget at holde fast i i et goldt landskab og hvor underlaget har en stigning på 6-8%, hvilket forøger risikoen for at vælte et galt sted hen. Nervøs? Nej - jeg var bange og brugte min sidste energi på hele tiden at ændre mit tråd, så det ikke blev for monotomt.

Endelig oppe. Jeg fandt noget at støtte mig til, da jeg skulle klikke ud. Kom af cyklen og satte mig op ad en mur. Sendte besked til Merete: "*Oppe. Meget træt. Hviler lidt.*" Havde jeg været knap så træt, så havde jeg sikker skrevet "*Hentes!*", men så langt tænke jeg ikke. Det blev ikke til noget billede ved "*Sommet alt. 1911m*", men jeg tog et par billeder af livet på toppen, som det ses siddende på bunden.

Jeg sad vel et kvarter — måske mere, før jeg fik mig rejst. Kom ind i butikken, hvor kortet blev stemplet for anden gang og købte energidrik, chokoladebar og vand. De to første forsvandt som dug for solen. Lidt efter begyndte benene at gøre som jeg bad dem om. Op på cyklen. Rulle lidt. Af cyklen. Jo, det var vist sikkert nok at rulle ned. Kom jeg først ned til Le Chalet Reynard, så ville de sidste 20 km til Sault være overkommelige. Altså nedad — startende med et fald på 6 til 10 %. Det gik fint. Selvfølgelig var jeg lidt nervøs i de første to sving, men da de gik godt, slappede jeg af og koncentrerede mig om nedkørslen. Da de sidste 20 km er forholdsvis flade, Sault ligger noget højere end de to andre byer, så kunne

jeg også få benene i gang. Skulle jeg op en gang til, så skulle benene overtales til at vise god energiomsætning og smidighed. Da jeg rullede ned imod Sault besluttede jeg, at den sidste halve kilometer, der er en rimelig stejl stigning, skulle afgøre om jeg skulle op igen. En ung mand, der havde overhalet mig fem kilometer tidligere og som var en halv kilometer foran mig, måtte se mig accelerere forbi 200 m før byen. Klar igen!

Merete var der med mad og vand og pausen blev lidt længere end jeg havde forestillet mig. Nu skulle depoterne fyldes ordentlig op - og så skulle jeg jo have mit stempel, som turistkontoret gerne gav.

Det var blevet hen på eftermiddagen og temperaturen var nu krøbet op over 30 grader. Alligevel gik det ganske glimrende opad igen og kun sjældent var hastigheden under 14-15 km/t. Hvad jeg mødte, der skulle i samme retning blev overhalet — men det var nu ikke så mange. Fremme ved Le Chalet Reynard for tredje gang den dag gjorde jeg for en sikkerheds holdt og indtog en cola og et æble, så jeg var sikker på ikke at gentage den tidligere fejl. De frygtede stejle seks kilometer op imod toppen ventede. Varmen gjorde, at der intet var af pilgrimsfølelsen fra om morgenen. Det gik opad og det gik forholdsvis hurtigt med lange stræk hvor hastigheden lå over 12 km/t. Tæt ved toppen var hyrderne ved at kalde deres får sammen. Hvor havde de får været om morgenen? Deres klokker, der ville have været den rene kalden til andagt, havde jeg i hvert fald ikke hørt.

Toppen! Hen og blive fotograferet og stort postyr og lykønskninger, da jeg hiver mit Club des Cinglés du Mont-Ventoux emblem frem.

Så er der bare to ting tilbage: Meddele at jeg er oppe og så køre ned, hvor en cykelhandlere gav mig det sidste stempel.

Tre opkørsler og tre nedkørsler – men næsten to timer langsommere end sidste år.

Dagen sluttede med en ganske fin middag på en ny restaurant i Bedoin. *Lilly et Albert*. Salat og andetournedos — hertil vin fra Sankt Peters gård i Flassan. Herligt!

Gør jeg det igen? Nej! Ni (eller måske ti - jeg er lidt i tvivl) gange op på Ventoux må være nok. Træningstilstanden var ikke i orden, men det er alligevel ikke en undskyldning for at gøre det igen senere.

Onsdag

Jeg har vist sjældent været mere klar. Mine ben har vist aldrig følt sig mere smidige og stærke — mere potente. Kom med det bjerg! Jeg er klar!

Potente ben? Ja — og det gik op for mig, at Freud i sin Drømmetydning (*Die Traumdeutung, 1900*) kobler stiger — og bjerge sammen med kønsakten. Og ja, der lå hun, den kønne frøken Ventoux, og kaldte — bestig mig — Igen! Nu! Hun så så smuk og utrolig tiltrækkende ud, men det var tid til at pakke sammen og køre nordpå.

Underligt med de følelser, med dobbeltheden. Pilgrimsvandringen, andægtigheden at føle evigheden og så vildskaben, lysten og at mærke nuet. Tyngde og lethed foldet sammen. Universet og naturen — Tilværelsesoplysningen.

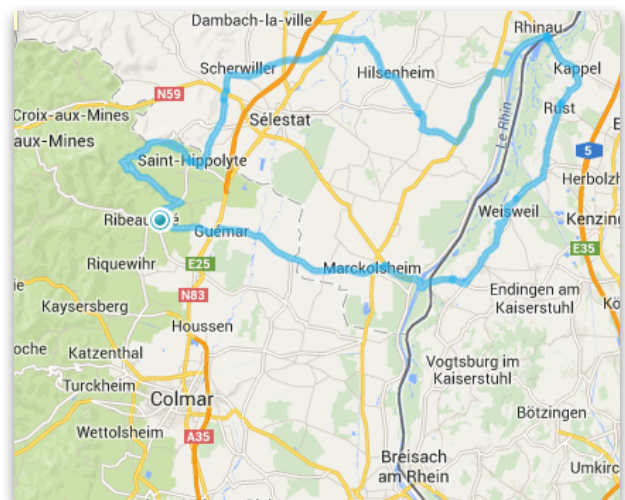
Det går nordpå til Alsace.

Torsdag

Op over Thannenkirch og så nordpå ad vinruten sydpå gennem markerne og hjem ad vinruten — det blev lidt over 50 km — hvilket udløste en kontant belønning på en kold øl.

Fredag

Den lange tur. 110 km men nåede alligevel ikke til Breisach am Rhein. Vi var startet med en lille om- og opvej over Thannenkirch. Da vi sidst gjorde det, måtte vi cykle om imod 80 km før gennemsnittet kom over 20. Merete er imidlertid blevet skrap til stigningerne så allerede 15 km efter op turen var vi over 20. Området er så velkendt, at vi ikke længere gider at tage kort med. Vi skal jo lidt mod nord og så over Rhindalen. Finde færgen i Rhinau og derefter hjem gennem Tyskland. Vi tog en tidligere bro end forventet hjem — temperaturen var langt over 30 grader. Af en eller anden grund kan jeg sagtens klare varmen, men da jeg så temperaturerne på min cykelcomputer lå på 38 fandt jeg det bedst at køre ind i Mackolsheim. Hen til det store supermarked. Merete havde ikke lyst til andet end at sidde, så jeg fandt vores frokost. Frugt og juice. Derefter hjem. Selvom vi afkortede turen med omkring 35 km, så kom vi op på 110 km. Et kik på den rute vi havde kørt viste, at vi måske alligevel skulle have set på et kort inden afgang.

Lørdag

Igen øm bagi. Men så kan man jo ligge og kigge op i Yggdrasil. Nå, det var vist en akacie.

Turens sidste middag blev også den mest spektakulære. Vi fik T-bone. Fire styk hver.

De var måske ikke så store, de lamme T-bone, men de var fantastisk lækre. Og så havde de kostet den fantastiske sum af 4€ — for alle otte.

Søndag kørte vi hjem. Det gik let og smertefrit.

Næste år på Ventoux!

© Carsten Oxenvad 2014